

Kluky v roce 1953 a 2010

V roce 1953 patřily Kluky územně k Liberci. Vesnice nevelká, zemědělská, tehdy i dnes na trati z Mladé Boleslavi do Mělníka (trať č. 076, zastávka Trnová). Rolníci místní i z okolních vesnic se tehdy úporně bránili vichřici združstevňování. Neuvedomili si, že šéf komunistické mafie co by prezident republiky, Klement Gottwald v projevu na IX. Sjezdu Komunistické strany Československa vyhlásil: „Nesmíme ani na okamžik zapomenout, že cesta k socialismu je a bude i po únorovém vítězství cestou třídního boje“. Neuvedomili si, co to znamená, když komunisti mají ve své moci po zuby ozbrojené všechny mocenské složky, tedy že zbraně mají jenom oni, že oni mohou vraždit, krást i podvádět, že obyčejní lidé se nemohou obrátit ani na soudy, protože i ty praktikovaly „třídní boj“, jednoduše, že jsou vydáni na milost a nemilost zločinecké straně!

Proto také, když liberecká StB vykonstruovala proti nim nezákonnou zločineckou akci při které šlo o získání jejich majetků a o likvidaci civilizačních návyků, včetně likvidaci jejich rodin, byli prakticky bezmocní. V první várce odsoudili komunisti na nepředstavitelně velké tresty deset zemědělců. Rolníka Macha z Čisté utloukli k smrti, rodiny rozehnali do všech koutů naší země. Jen jeden rolník se tentokrát vyhnul jejich postihu. Byl jím zemědělec Václav Borovička. Ten nebyl momentálně k sehnání, protože byl zrovna jako otrocký vězeň ve vězení u Semil. Vyhrožoval totiž předsedkyni MNV v Doubravicích, že až to „praskne“ rozbije jí hubu. A i to byl tehdy protistátní zločin, protože předpokládal, že to jednou „praskne“, i když komunisti budovali svoje panování „na věčné časy“, jako tak zvané přátelství se Sovětským svazem.

Celou dobu komunistické hrůzovlády se o zločinu v Klukách nesmělo mluvit. A to ani, když vyšlo najevo, že celá aféra byla vykonstruovaná a provedená StB Liberec. Teprve až se komunistický režim zhroutil vahou svých vlastních zločinů, bylo možno se dozvídat, co se tam tehdy dělo! Ale teprve letos v květnu byla tamním postiženým zemědělcům instalována pamětní deska.

Ke hrůze pozůstalých a dalším účastníkům této pietní akce došlo k znesvěcení tohoto památníčku osobou která, ač nepřímo, měla na zločinu v roce 1953 v Klukách spoluúčast. Bohužel, byla to paní MUDr. Naděžda Kavalírová, rozená Morávková, v současné době ještě stále předsedkyně Konfederace politických vězňů a šéfka sedmičlenné řídicí komise USTR.

Pro své tvrzení jsem použil veřejně přístupné dokumenty, i takové, které paní Kavalírová přísně tajila a jejichž existenci suverénně popírala, ale objevili je novináři kteří je odtajnili a zveřejnili, dále jeden dokument z archivu USTR. Poučný je i takový dokument, který mi přišel od mukla, který na Radě 13.5.2009 hlasoval v rozporu se Stanovami proti nám. To si asi uvědomil, že se provinil proti demokratickým pravidlům a Stanovám KPV a uvědomil si, že mně těžce ublížil. Považuji to za dobrou cestu k nápravě. Každý občan této republiky si kterýkoliv z těchto dokumentů může opatřit, aby se přesvědčil, že všechno, co je zde uvedené je pravda. **Všechny zde uvedené dokumenty jsou veřejně přístupné!** Jsou to:

- 1). Časopis radnice Prahy 4 „Tučňák“ z prosince 2006, strana 1, článek „Také letos prezident ocenil osobnosti z Prahy 4;“ (podepsány jsou redaktorky Helena Glezgová a Jarmila Šírová).
- 2). Příloha novin „DNES“, Magazín Dnes číslo 27/2007, článek „Bába Kalupinka Naděžda Kavalírová“ (strany 24 – 27, podepsán je redaktor Tomáš Poláček).
- 3). Zkrácený výpis z dokumentu USTR H – 350 1 – 17973 – akce „Zpěvačka“, některé části, počínaje stranou 105 z 19. října 1960 až po stranu 127, která se týká hlavně manžela Naděždy Kavalírové, JUDr. Jiřího Kavalíra. Kovaného komunisty a soudce legislativce! (podepsáni: Náčelník 2. oddělení npor. Grábner a Náčelník odboru: kpt. Hlavnička)
- 4). Vlastnoručně vyplněná žádost o byt MUDr. Naděždou Kavalírovou. V ní se přiznává, že už za rok ve funkci vrchní sestry v nemocnici UD už dostala vyznamenání.
- 5). Ke shlednutí jsou i dokumenty, které svědčí, že na MPSV pracovala paní Kavalírová ve všech dostupných organizacích komunistické strany. Archiv na MPSV však není uspořádán a dá to údajně hodně práce, než badatel najde co hledá! Ve všech dohledaných dokumentech je paní Kavalírová oslovoována „soudružko“ a ona pak používá oslovení „vážený soudruhu“.

Všechny tyto dokumenty svědčí, že MUDr. Kavalírová nemá v Konfederaci politických vězňů co dělat, protože se na ni vztahují odstavce 1) a 2) článku 6, překážky v členství z platných Stanov KPV ČR. A to hned několikrát, ale také proto, že vytrvale odmítá dodržovat Stanovy. Je to asi zvyk z totalitní doby, kdy režim také nedodržoval zákony, když se mu to zrovna hodilo!

Dokument 3), o jejím manželovi říká, že;

= byl zaměstnán jako soudce u krajského soudu v Praze,

= byl členem KSČ,

= členských schůzí a akcí stranou v bydlíšti pořádaných se zúčastňoval,

= na schůzích uplatňoval hodnotné diskusní příspěvky,

= v místní organizaci byl členem výboru,

= projevoval se jako agilní člen strany,

= jeho poměr k lidově demokratickému zřízení byl naprosto kladný.

Mohli mu soudruzi mafiáni z komunistické strany dát z hlediska jejich ideologie kladnější ohodnocení???

V dokumentu 2). sama paní Kavalírová sděluje, že manžel, JUDr. Kavalír byl „legislativce na ministerstvu spravedlnosti (ale v novinách jsem se dočetl, že byl legislativcem na ministerstvu vnitra). Takže legislativce JUDr. Kavalír psal pro zločinný režim případně i vykládal právo ve smyslu komunistické ideologie a zúčastnil se Gottwaldem vyhlášeného třídního boje!

Jak jsem tak počítal, tak komunisti odsoudili

v roce 1949 – 57 trestů smrti, (sem patří i generál Píka), 111 doživotních trestů, počet let trestů byl 22 395,5 roku, také bylo uloženo 30 330 000 Kč peněžních trestů, 1 255 konfiskací veškerého majetku a 2 909 ztrát tak zvaných „občanských práv“,

v roce 1950 – to bylo 59 trestů smrti (mezi nimi i Dr. Milada Horáková. Také já jsem byl 11. 4. 1950 zatčen a 6. 9. 1950 odsouzen Státním soudem), 191 doživotí, počet let trestů byl 49 455 roku a 10 měsíců, 78 335 600 Kč peněžitých trestů a 3 816 konfiskací majetku,

v roce 1951 – bylo uloženo 57 trestů smrti, 45 doživotí, úhrnný počet let trestů 32 261 roku a 3 měsíce, bylo uloženo 43 325 500 Kč peněžitých trestů a počet konfiskovaných majetků byl 2 807.

v roce 1952 – bylo uloženo 68 trestů smrti, 74 doživotí, úhrnný počet let trestů 9 887 roku a 4 měsíce, výše uložených peněžních trestů byl 5 102 500 Kč.

Všechny tyto údaje byly převzaty z dokumentace UDV. Jak jste si mohli všimnout, tak všem postiženým byly ukládány peněžité tresty a zabaven veškerý majetek. Ale ani tyto nepředstavitelné loupeže nezachránily komunisty od hrožícího hospodářského krachu. Proto v roce 1953, mimo shora uvedené zločiny proti lidskosti ještě ukradli všem občanům ve státě v tak zvané „měnové reformě“ (do slova a do písmene) naprosto všechny peníze. Byla to nepředstavitelně velká loupež, která v dějinách nemá obdobu!!!

Proč jsem tuto hrůzu popsal? Protože komunistický režim v té době už zdevastoval naprosto veškerý život v celém státě. Šířil kolem sebe hrůzu a děs! A v tomto roce liberecká StB zinscenovala „akci Kluky“.

Právě obětí zběsilé akce StB, která zásah sama vyprovokovala, byl letos odhalen v Klukách památník. Paní Kavalírová v té době, (1953) kdy komunismus pořádal podle hesla „kdo nejde s námi, jde proti nám“ hon na zemědělce i v Klukách, žila a měla dítě s manželem, JUDr. Jiřím Kavalírem. A manžel paní Kavalírové, jako legislativce a agilní člen KSČ, sloužil zločinnému režimu na místě, kde bylo možno postihnout škrtom pera největší počet odpůrců. O něm ještě dnes paní Kavalírová píše, že to byl člověk vzdělaný a čestný. Vidět vzdělaného komunistu je možné. Zločinci se vzděláním bývají právě ti horší. A zbývá posoudit, může-li být komunista čestný. Když posoudím zákon 198/1993 Sb o protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu, vychází mi, že čestný komunist je něco jako kulatý čtverec. To je také nemožné! Paní Kavalírová by potom mohla stejně hodnotit všechny militantní komunisty, včetně zločince Gottwalda. Jak mohl pan JUDr. Kavalír v době největší genocidy sloužit komunistickému režimu, ještě k tomu jako legislativce, byl-li člověkem čestným? A je docela možné, že sama paní Kavalírová, když ji odsoudili, doplatila na to, co její manžel jako kovaný komunist pro svou „rodnou stranu“ prováděl!

Zatím co ostatní muklové po propuštění z trestu byli prikazováni na málo placené a špatné práce, paní Kavalírová se vyhřívala na výsluní jako hlavní sestra nemocnice uranových dolů, kde stála na straně proti otrokům, kteří dobývali uran pro SSSR, nebo potom jako samostatný-referent 18 roku na Ministerstvu práce a sociálních věcí, které obrovské části spoluobčanů porušovalo lidská práva. Všichni muklové po propuštění z vězení, koncentráků či pracovních táborů byli až do zhroucení zločinného režimu objektem sledování a dokonce většinu z nich kontrolovali, jestli si nevydělají víc, než nějaký komunistický lajdák a nemakačenko.

Kde se v paní Kavalírové bere tolik drзости, že se odváží zúčastnit se odhalení pamětní desky zemědělcům v Klukách, když její manžel, co by ministerský úředník, komunistický funkcionář a služebně legislativce se do jisté míry musel podílet na všech zločinech proti lidskosti, páchaných komunistickou stranou na různých vrstvách a skupinách obyvatelstva naší republiky!

Vzhledem na zákon 198/1993 Sb, vzhledem na to, co na sebe a svého manžela paní Kavalírová prozradila, ale také co o něm říká svazek USTR H-350 1-17973-akce Zpěvačka, vyplývá, že při minimu taktu paní Kavalírové se tato neměla nikdy zmíněné akce v Klukách zúčastnit. A nikdy také neměla být členkou KPV, natož jejím představenou!

V Mimoni dne 20. 9. 2010

Josef Hejtmánek

Předseda KPV-8

Česká Lípa